

Fietssleutel

door Theo Mooijman

De datum van 1 oktober is nakende. De valbijl van de KNSB-peildatum. Wij hebben onze clubleden daar uitgebreid op gewezen. En toch is er, tot nu toe, slechts één opzegging bij de senioren. Een aantal leden heeft verteld dat men hoe dan ook lid blijft, ook al kan er dit jaar geen enkele zet gedaan worden. Maar er zijn ook mensen waarvan wij niets vernomen hebben. In de wereld van het betaald voetbal worden de benodigde documenten van de overgangen op de laatste avond voor de sluitingsdatum van de transferperiode per fax aan de bonden gezonden. Dat kan zelfs enkele seconden voor de sluiting. Nagenoeg de gehele voetbalwereld is die avond aan het werk, elk jaar weer. Hoe moeten wij dat gaan inrichten? Moet de secretaris woensdagavond 30 september vrij houden om de mutaties, in casu de opzeggingen, in het OLA-systeem aan te brengen? Hoeveel mutaties kan het OLA-systeem in korte tijd verwerken? Moeten we een tweede persoon, met OLA-toegang, ook geconsigneerd houden voor het geval dat er verbindingsproblemen ontstaan bij de secretaris? Om dit soort zorgen te vermijden hebben wij bepaald dat opzeggingen uiterlijk zondag 27 september ontvangen moeten zijn. Gewoon om zeker te zijn. Zeker zijn, in onzekere tijden. Wat vandaag nog kan, kan morgen misschien niet meer.

Wij zijn, nu de scholen mochten starten, weer begonnen met het lesgeven aan de jeugd. Een lastige opgave, het is niet mogelijk 150 cm afstand te houden. Dat gaat gewoon niet, zeker niet bij de beginners. Het hoeft ook niet vanuit het oogpunt van de kinderen. Maar voor ons, de lesgevers, behorende tot de verhoogd risico groep op basis van onze leeftijden, is dat anders. Wij houden ons privé volledig aan de zelf isolatie voorschriften. De kinderen echter gaan naar school, naar clubs en zijn thuis met anderen waarvan het gedrag buiten beeld is. Onze verdedigingslinie ligt derhalve bij de hygiëne en bij het klachtenprotocol. Handen ontsmetten bij de ingang van de zaal en geen kinderen toelaten met zichtbare of hoorbare verkoudheidsklachten. Helaas kunnen besmette mensen ook vrij van klachten zijn en daar begint het risico voor de beide lesgevers. Met de toename van het aantal besmettingen in onze provincie neemt ons risico navenant toe en komt de vraag naderbij 'is het nog wel verantwoord om mijn echtgenote en mij zelve in de gevarenzone te houden?' Ik zal mij deze vraag elke week moeten stellen.

En laten we wel wezen, covid-19 is dichterbij dan ons lief is. Slechts twee stappen. Mijn dochter is gearriveerd terwijl ik deze column schrijf. Zij is net negatief getest. Iemand in haar directe omgeving had de covid-19 besmetting, opgelopen dankzij zijn in Groningen studerende zoon! "Wat ben je laat thuis", zei mijn echtgenote afgelopen dinsdagmiddag. Een half uur eerder, hadden wij net alles weer in de kasten gezet toen een van onze leerlingetjes terugkwam met de mededeling 'Meester, ik ben mijn fietssleutel kwijt. Ik denk dat ik hem in een schaakdoosje heb gedaan'. Alle dozen weer te voorschijn halen, deze omkieperen en na inspectie terug in de doos. Geen sleuteltje gevonden. Gelukkig woont het meisje niet ver weg, die kon gewoon lopend naar huis om hulp te halen, zodat een van ons beiden niet met haar op haar ouders hoefde te wachten. Zij heeft met ons alle jaszakken en rugzakvakjes doorzocht. Geen resultaat. Mocht de sleutel gevonden worden, dan ben ik benieuwd waar hij zich bevond.